

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10177/2025
31.07.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јасмине Стаменковић, председника већа, Татјане Ђурица, Мирјане Андријашевић, Татјане Матковић Стефановић и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Марко Бекчић, адвокат у ..., против тужене Банка Поштанска Штедионица, а.д. Београд, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат у Новом Саду, ради утврђења ништавости и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 1980/24 од 04.07.2024. године, у седници одржаној дана 31.07.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 1980/24 од 04.07.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 1980/24 од 04.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Брусу П 1017/21 од 22.01.2024. године утврђено је да је ништава и да не производи правно дејство одредба члана 6. став 1. Уговора о готовинском кредиту од 09.05.2019. године, којом је обавезана тужилца да на име накнаде за обраду кредитног захтева плати банци износ од 1.620,00 динара. Тужена је обавезана да тужилци исплати износ од 1.620,00 динара са законском затезном каматом од 09.05.2019. године до коначне исплате и износ од 53.300,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Гж 1980/24 од 04.07.2024. године одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Брусу у делу одлуке о главној ствари, а укинута у делу одлуке о трошковима поступка и списи предмета су у том делу враћени првостепеном суду на поновно одлучивање.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила благовремену ревизију на основу одредбе члана 404. ЗПП, због погрешне примене материјалног права, ради разматрања питања од општег интереса и уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог

суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Према разлозима побијане пресуде, банка није упознала тужилу са трошковима кредита у предуговорној фази уручењем понуде на прописаном обрасцу, у складу са Одлуком о условима и начину обрачуна ефективне каматне стопе и изгледу и садржају образаца који се уручују кориснику, што предмет обавезе те уговорне одредбе чини неодређеним. Из наведених разлога нижестепени судови су утврдили је да је предметна уговорна одредба ништава и банка је применом одредби члана 210. и 214. ЗОО обавезана да тужилу врати наплаћену накнаду са законском затезном каматом од дана стицања.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о истој као изузетно дозвољеној, а све у смислу члана 404. став 1. истог прописа, будући да је одлука у свему у складу са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 22.05.2018. године допуњеним на седници Грађанског одељења од 16.09.2021. године, односно ставовима судске праксе исказаним у правноснажним судским пресудама и одлукама Врховног суда. Наводи ревизије и разлози на којима је заснована другостепена пресуда не упућују на потребу уједначавања судске праксе у конкретном случају.

Како нису испуњени ни други услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе чл. 404 ст. 2 ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије тужене, у смислу одредбе члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија тужене недозвољена.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда, донете у парници о спору мале вредности, ревизија није дозвољена. Споровима мале вредности, према одредби члана 468. став 1. ЗПП, сматрају се спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора у конкретном случају износи 1.620,00 динара. Следи да против одлуке другостепеног суда донете у предметном спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У складу са изнетим Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасмина Стаменковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић